

ศักราชใหม่ของการสอนคำสอน

โดย.. คุณพ่อสมบุญ แสงประสิทธิ์

ความเป็นมาโดยสังเขป

นับตั้งแต่พระเยซูเจ้าได้ทรงบัญชาพวกสาวกเป็นครั้งสุดท้ายก่อนเสด็จขึ้นสวรรค์ว่า “จงออกไปทั่วโลก ประกาศข่าวดีแก่นานาชาติ” (มก.16,15) การสอนคำสอนก็เริ่มก่อตัวขึ้นในจิตสำนึกของพวกสาวกและค่อยๆ วิวัฒนาการจนถึงขีดสูงสุดในวันพระจิตเสด็จลงมา เมื่อพวกเขาออกจากห้องที่ชุมนุมกันแล้วเริ่มประกาศคำสอนของพระเยซูเจ้าในที่เปิดเผยอย่างเอาเป็นเอาตาย ตั้งแต่นั้นการสอนคำสอนมิได้สิ้นสุดหรือสะดุดหยุดชะงักลงเลย แต่ได้กลายมาเป็นกิจวัตรประจำวันหรือประจำชีวิตของพวกสาวกของพระเยซูเจ้าไปจนกระทั่งถึงสมัยของเรา นี้ และคงจะดำเนินต่อไปจนกว่าจะสิ้นโลก

เวลานับเป็นพันๆ ปีที่ผ่านมา โลกมนุษย์เราได้ผ่านแต่ละยุค แต่สมัยที่เปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ คำสอนของพระเยซูเจ้ายังคงตั้งหลักปักฐานอย่างเหนียวแน่น เป็นความจริงที่เที่ยงแท้และอมตะ แม้จะถูกค้นพบแง่มุมใหม่ ๆ อยู่เสมอแต่ก็มิได้ทำให้คำสอนนั้นเปลี่ยนแปลงหรือขัดแย้งกัน ตรงกันข้ามกลับทำให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

วิธีการประกาศคำสอนนั้นก็มีอยู่หลายรูปแบบสุดแล้วแต่ความเหมาะสมและประสิทธิภาพที่จะทำให้คำสอนเข้าถึงจิตใจของสัตบุรุษยุคแรกๆ อาจจะเน้นพระเยซูเจ้าองค์ศาสดามากกว่าอย่างอื่น เพราะพระองค์เพิ่มเสด็จผ่านไปใหม่ๆ ความทรงจำและประสบการณ์ของผู้สอนก็ดีและของผู้ฟังก็ดียังคงสดๆ ร้อนๆ อยู่ พวกสาวกถึงกับกำหนดเป็นเงื่อนไขในการเลือกคนที่จะมาแทนยูดาสิขัยทรยศว่า “คนที่จะมาร่วมงานกับเราจำเป็นจะต้องเป็นประจักษ์พยานในเรื่องพระเยซูกลับคืนพระชนม์ เขาจะต้องเป็นผู้ที่อยู่กับเราตลอดเวลา และไปไหนมาไหนกับ พระเยซูเจ้านับตั้งแต่วันได้รับพิธีล้างจากยอห์น (บัพติศมา) จนกระทั่งถึงวันที่เสด็จขึ้นสวรรค์” (กจ.1, 21-22) เพราะเขาจะจะสามารถยืนยันด้วยประสบการณ์ของเขาเองทำให้คำสอนมีน้ำหนักยิ่งขึ้น

ยุคต่อๆ มาประสบการณ์และความทรงจำนี้ค่อยๆ จางหายไปจากผู้สอนก็ดี จากผู้ฟังก็ดีเพราะอยู่ห่างจากเหตุการณ์ จุดเน้นก็ค่อย ๆ เปลี่ยนมาลงที่คำสอนของพระเยซูเจ้าเป็นการใหญ่ เป็นเหตุให้เกิดความขัดแย้งกันในเรื่องคำสอนและเกิดการแตกแยกเป็นลัทธิต่างๆ เพราะความเข้าใจไม่ตรงกัน พระศาสนจักรต้องเรียกประชุมสังคายนาหลายครั้งหลายคราเพื่อตัดสินชี้ขาด และการประชุมสังคายนาเหล่านั้นก็ช่วยให้พระศาสนจักรผ่านพ้นวิกฤติการณ์มาได้อย่างโชกโชน และชำระคำสอนของพระเยซูเจ้าองค์ศาสดาที่ได้ทรงมอบฝากไว้ให้บริสุทธิ์ผุดผ่องและสมบูรณ์แบบยิ่งขึ้นทุกที

มาร์ตินลูเธอร์ เป็นผู้หนึ่งที่อธิบายคำสอนคำสอนของพระเยซูเจ้าหลายประเด็นผิดแผกไปจากเดิม และยังได้เขียนหนังสืออธิบายคำสอนตามทัศนะของตนนี้ในรูปของการถาม-ตอบเป็นเล่มแรกขึ้นเมื่อปี ค.ศ.1529 พระศาสนจักรจึงถือเป็นหน้าที่ที่จะต้องปกป้องคำสอนของพระเยซูเจ้าที่ถูกต้องและครบถ้วนสมบูรณ์แบบไว้เพื่อมิให้คนเกิดความเข้าใจผิด

หรือไขว้เขว ก็ได้เขียนหนังสืออธิบายคำสอนแบบถาม-ตอบขึ้นมาเหมือนกันในปี ค.ศ.1530 เนื้อหาส่วนใหญ่ก็เป็นการตอบโต้หักล้างคำสอนที่ไม่ถูกต้องของมาร์ติน ลูเธอร์นั่นเอง จุดเน้นของการสอนคำสอนก็เปลี่ยนไปเป็นการหยิบยกเอาปัญหาบางอย่างที่ฝ่ายตรงข้ามกล่าวหาโจมตีมาพิจารณาหาทางพิสูจน์ป้องกันและอภิปรายคัดค้านข้อกล่าวหาเหล่านั้น เจตนาของพระศาสนาก็เพื่อมิให้คริสตชนหลงเข้าใจผิดและคล้อยตามความผิดหลงนั้น สภาพการณ์เช่นนี้คงอยู่ต่อเนื่องเป็นเวลานานส่งผลให้คำสอนของพระศาสนจักรมีลักษณะที่เน้นหนักไปในทางป้องกันตัวอยู่ตลอดเวลา และยิ่งต่อมาในยุคหลังๆ เมื่อวิชาการเฟื่องฟู เหตุผลทางด้านสติปัญญาเข้ามามีบทบาท เป็นที่นิยมและยอมรับกันยิ่งมากขึ้น พระศาสนจักรก็ใช้เหตุผลทางด้านสติปัญญานั้นมาช่วยอธิบายสนับสนุนคำสอนของตนให้มั่นคงแข็งแรงยิ่งขึ้น คำสอนจึงกลายเป็นวิชาการ และการสอนคำสอนก็กลายเป็นการสอนวิชาการไปด้วย

ผู้แพร่ธรรมหลายท่านที่มีจิตสำนึกเริ่มรู้สึกอึดอัดต่อท่าทีของการสอนคำสอนแบบนี้ซึ่งเชวไปจากเป้าหมายเดิมคือองค์พระเยซูเจ้า และหันไปเน้นข้อคำสอนหรือข้อความเชื่อกันจนเลยเถิด กระแสต่อต้านค่อยๆ รุนแรงขึ้น จนในที่สุดก็เผยโฉมหน้าออกมาโดยมี เอ.ยุงก์แมนน์ เอส.เจ. เป็นผู้นำเมื่อปี ค.ศ.1936 บุคคลเหล่านี้พยายามนำเอาพระเยซูเจ้ากลับมาเป็นศูนย์กลางของคำสอนเหมือนเมื่อครั้งพวกเขาและเน้นพระคัมภีร์ (พระวาจา) เป็นจุดสำคัญ การสอนคำสอนแบบนี้เริ่มแพร่หลายและเป็นที่นิยมกันทั่วไป

ต่อมาในปี ค.ศ. 1962 ที่กรุงเทพฯ ได้มีการประชุมเรื่องการสอนคำสอนระดับนานาชาติ เรื่อง “การสอนคำสอนในประเทศมิสซัง” ผู้เข้าประชุมได้ศึกษากันอย่างลึกซึ้งและกว้างขวางถึงโครงสร้างของความเชื่อที่ก่อกำเนิดขึ้นในตัวของผู้ใหญ่ที่สนใจเรียนคำสอน ก็พบว่าความเชื่อเกิดจากการที่พระเป็นเจ้าทรงเรียกและมนุษย์เป็นผู้ตอบสนองแต่พระเป็นเจ้าจะทรงเรียกมนุษย์ตามสภาพ ฐานะและสิ่งแวดล้อมของแต่ละคนที่แตกต่างกัน พระองค์จะไม่ทรงเรียกมนุษย์ทุกคนเหมือนกัน หรือโดยวิธีเดียวกัน ฉะนั้นจากผลของการศึกษานี้จึงทำให้เห็นว่า การสอนคำสอนแบบใช้พระคัมภีร์เป็นหลักและจุดเริ่มต้นนั้นดูขัดกับโครงสร้างของความเชื่อ เหมือนกับให้ยากก่อนแล้วจึงวินิจฉัยโรค วิธีที่ถูกต้องควรจะศึกษามนุษย์ก่อนว่าเขา มีสภาพ ฐานะและสิ่งแวดล้อมอย่างไรเพื่อจะได้นำพระคัมภีร์ที่เหมาะสมกับเขาและสามารถช่วยเขาให้ดำเนินชีวิตตามสภาพ ฐานะและสิ่งแวดล้อมนั้นมาประกาศแก่เขาได้ จึงเกิดมีกระแสใหม่ของการสอนคำสอนขึ้นที่ยึดตัวบุคคลมนุษย์เป็นจุดเริ่มต้น (PERSONALISTIC) การสอนคำสอนแบบนี้จะเริ่มจากประสบการณ์ของมนุษย์แล้วจึงชักเอาพระคัมภีร์ส่วนที่เกี่ยวข้องและมีความหมายสำหรับประสบการณ์นั้นมากที่สุดมาเป็นเนื้อหาสำหรับสอน

แม้ว่าวิธีนี้จะเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปในขณะนี้ แต่ก็มีจุดอ่อนอยู่หลายจุด จึงได้รับการปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นอยู่เสมอโดยวิธีการต่างๆ ที่เกิดตามมา และหนึ่งในจำนวนนี้มี CCP รวมอยู่ด้วย

การสอนคำสอนแบบ CCP

ที่จริงจะพูดว่าการสอนคำสอนแบบ CCP เป็นเพียงวิธีการอย่างหนึ่งที่ไม่ผู้จะถูกต้อนัก เพราะ CCP ไม่จำกัดวงอยู่แค่วิธีการเท่านั้นแต่ยังหมายถึงหลักการทั้งทางเทววิทยา จิตวิทยา วิชาครู จิตตารมณ์ และวิธีการควบคู่ไปด้วย คำว่า CCP ย่อมาจาก CHRISTIAN COMMUNITY PROGRAM เป็นโครงการเบ็ดเสร็จที่นอกจากจะตอบสนองโครงสร้างของ

ความเชื่อในส่วนบุคคลแล้ว ยังมีวัตถุประสงค์ที่จะสร้างกลุ่มคริสตชน คือกลุ่มของผู้ที่มีความเชื่อ เพื่อเป็นสนามสำหรับปฏิบัติและหล่อเลี้ยงความเชื่อนั้นให้รูก้อนทวียิ่งขึ้นด้วย

หลักการของ CCP

1. ยึด “นิมิตหมายแห่งกาลเวลา” (SIGNS OF THE TIMES) นี้เป็นจุดเริ่มต้น คำว่า “นิมิตหมายแห่งกาลเวลา” นี้เป็นคำที่พบหลายครั้งในเอกสารของสังคายนาวาติกันที่ 2 (พระธรรมนูญว่าด้วยพระศาสนจักรในโลกปัจจุบัน ข้อ 4 และ 11) ความหมายก็คือ พระเป็นเจ้าทรงเผยแสดงพระประสงค์ของพระองค์ให้เรามนุษย์ทราบโดยผ่านทางเหตุการณ์ ความต้องการ ความปรารถนา ความเป็นไปต่างๆ ที่เกิดขึ้นแก่มนุษย์ทั้งในส่วนตัวและส่วนรวม มนุษย์จะดำเนินชีวิตอย่างถูกต้อง และเหมาะสมก็ต้องยึดเอาพระประสงค์ของพระเป็นเจ้าที่ทรงเผยแสดงให้ทราบนี้มาเป็นบรรทัดฐาน หลักการ CCP เข้าใจว่า “นิมิตหมายแห่งกาลเวลา” ว่าเป็นการเผยแสดงของพระเป็นเจ้าซึ่งดำเนินต่อเนื่องไปจนถึงพิภพ (ONGOING REVELATION) ฉะนั้นหน้าที่ประการแรกของการสอนคำสอนก็คือ ค้นหา นิมิตหมายแห่งกาลเวลาในขณะนี้ว่ามีอะไรบ้าง และอธิบายชี้แนะให้เข้าใจความหมายที่ซ่อนเร้นอยู่เพื่อจะได้ทราบพระประสงค์ของพระเป็นเจ้าและนำไปปฏิบัติตาม คุณค่าของชีวิตมนุษย์ก็อยู่ในสิ่งนี้เท่านั้น ตัวอย่างเช่น ความอดทนอยากที่เกิดขึ้นในประเทศเอธิโอเปีย ก็ดี หรือแผ่นดินไหวที่เกิดขึ้นในประเทศเม็กซิโกก็ดี หรือภูเขาระเบิดในประเทศโคลัมเบียก็ดี ถ้ามองดูเผินๆ ก็เป็นเหตุการณ์อย่างหนึ่งในเหตุการณ์หลายอย่างที่เกิดขึ้นในโลกปัจจุบัน ก็เลยทำให้เรามองดูด้วยสายตารวมๆ ไม่ซ้าก็ลิ้ม แต่สำหรับผู้ที่ยึดในพระเป็นเจ้าคือ พระศาสนจักร จะต้องมองให้ลึกซึ้งยิ่งกว่านั้นโดยถือว่ามันเป็นนิมิตหมายแห่งกาลเวลาอย่างหนึ่งที่พระเป็นเจ้าทรงใช้เพื่อเผยแสดงพระประสงค์ของพระองค์ให้มนุษย์ทราบ เราจึงต้องนำเหตุการณ์นี้มาศึกษาวิเคราะห์อย่างละเอียดโดยอาศัยแสงสว่างจากพระวรสาร เพื่อจะได้ทราบว่าพระประสงค์ของพระเป็นเจ้าในเหตุการณ์เหล่านี้คืออะไร และเราจะต้องตอบสนองอย่างไรจึงจะเหมาะสมถูกต้องตามกาลเทศะ

2. ปลุก “ความตื่นตัว”(AWARENESS)ในตัวผู้เรียนให้มารับรู้ นิมิตหมายแห่งกาลเวลา พระประสงค์ของพระเป็นเจ้ามีปรากฏอยู่ในนิมิตหมายแห่งกาลเวลามากมาย แต่มีมนุษย์น้อยคนที่ทราบ ทั้งนี้ก็เพราะขาดความตื่นตัวที่จะรับรู้ ดังนั้นบทบาทของการสอนคำสอนประการที่ 2 ก็คือ การปลุกจิตของผู้เรียนให้ตื่นตัวรับรู้การเผยแสดงของพระเป็นเจ้า ถ้าจะเปรียบก็เหมือนกับคลื่นวิทยุซึ่งมีอยู่มากมายในบรรยากาศรอบด้าน แต่มนุษย์หาทราบไม่จนกว่าจะเปิดเครื่องรับวิทยุ นั่นแหละจึงจะทราบได้ ฉะนั้นได้กัฉนั้น การเผยแสดงของพระเป็นเจ้ามีอยู่ในเหตุการณ์ต่างๆ มากมาย แต่มนุษย์จะทราบได้ก็ต่อเมื่อเขาตื่นตัวและเปิดใจรับเท่านั้น

3. สร้าง “กลุ่มคริสตชน” (COMMUNITY BUILDING) ควบคู่กันไปด้วย เพราะ CCP เข้าใจดีว่า โครงการความรอดของพระเป็นเจ้าเป็นโครงการเพื่อส่วนรวม มิใช่เพื่อใครคนใดคนหนึ่งโดยเฉพาะ ฉะนั้นผลของการสอนจะต้องปรากฏออกมาในรูปของการรวมกลุ่มกัน ความร่วมมือร่วมใจกัน ความสามัคคีกัน ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน CCP จึงยึดขบวนการกลุ่มเป็นหลักและวิธีการสำหรับดำเนินการสอนอยู่ตลอดเวลา เป้าหมายก็คือ เพื่อบรรลุถึงจิตตารมณ์ของกลุ่มคริสตชนในยุคดั้งเดิมซึ่งทุกคนต่างนำเอาข้าวของส่วนตัวมามอบให้เป็นสมบัติของส่วนกลาง ในพวกเขาจึงไม่มีใคร

ขัดสน และทุกคนต่างก็ร่วม ในพิธีสวดภาวนาและหักปัง (มิสซา) ด้วยกัน (กจ.2,43-47) และ 4, 32-37) ทั้งนี้ก็เพราะว่า กลุ่มคริสตชนนี้แหละคือสนามสำหรับปฏิบัติความเชื่อและหล่อเลี้ยงความเชื่อนั้นให้เจริญเติบโตยิ่งขึ้น

4. อาศัย “การทำงานแบบประสานกัน” ในทุกๆ ฝ่าย (CONCERTED ACTION) การสอนคำสอนคำจึ่งมิใช่ถูกปิดให้เป็นภาระหรือหน้าที่ของใครโดยเฉพาะเหมือนแต่ก่อน เช่น ของพระสงฆ์บ้าง นักบวชบ้าง ครูสอนคำสอนบ้าง ส่วนคนอื่นๆ ถือว่าไม่เกี่ยวข้อง และไม่ต้องรับผิดชอบใดๆทั้งสิ้น จากหลักการข้อ 3 ที่เน้นการสร้างกลุ่มคริสตชนในหมู่ผู้เรียน หลักการข้อ 4 ของ CCP ก็เน้นจิตตมณักร่วมในหมู่ของผู้สอนนี้กินความถึงทุกคนที่ได้รับพระพรพรทานแห่งความเชื่อในศีลล้างบาปเพราะหน้าที่นี้เกิดมาจากศีลล้างบาปโดยตรง

กระนั้นก็ดี หน้าที่นี้มีได้ผูกมัดทุกคนเท่าเทียมกันหมด แต่ตามฐานะที่แตกต่างกันไป เช่น พระสังฆราชก็มีหน้าที่ดูแลวดชนให้มีการสอนคำสอนอย่างจริงจังและสม่ำเสมอในเขตสังฆมณฑลของตน ต้องเน้นหน้าที่นี้เหนือสิ่งอื่นทั้งหมด และพร้อมที่จะสนับสนุนโดยใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างเต็มที่ เช่น บุคลากร วัตถุประสงค์ต่างๆ พระสงฆ์นักบวชก็มีหน้าที่ต้องสอนคำสอนที่วัดหรือโรงเรียนที่รับผิดชอบด้วยตนเอง และจัดให้มีฆราวาสที่มีความสามารถร่วมงานนี้ด้วย ครูคำสอนก็มีหน้าที่ผูกมัดโดยตรงอยู่แล้วพ่อแม่ก็มีหน้าที่ติดตามการเรียนคำสอนของลูกๆ โดยร่วมมือกับวัดหรือโรงเรียน กิจกรรมคาทอลิกอื่นๆ ก็มีหน้าที่ช่วยส่งเสริมการเรียนคำสอนตามบทบาทของตน

เราจึงเห็นได้ว่าโดยหลักการของ CCP ประการนี้ กลุ่มคริสตชนทั้งกลุ่มล้วนมีส่วนเกี่ยวข้องกับการสอนคำสอนไม่อย่างใดอย่างหนึ่งเสมอ

5. เน้น “ทัศนคติแบบคริสตชน” (CHRISTIAN ATTITUDE) มากกว่าที่จะเน้นความรู้เพราะ CCP มีความรู้สึกจากประสบการณ์ว่าการที่มีคริสตชนเป็นจำนวนมากเป็นคริสตชนแต่ชื่อ แต่ไม่ปฏิบัติหน้าที่คริสตชน มิใช่เป็นเพราะว่าเขาขาดความรู้ในพระศาสนา แต่เป็นเพราะขาดจิตใจที่ซาบซึ้งในคุณค่าของศาสนา จึงไม่มีความกระตือรือร้นที่จะปฏิบัติศาสนานั้น CCP จึงมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดความซาบซึ้งถึงคุณค่าในจิตใจ ซึ่งเรียกว่า “ทัศนคติ” โดยเชื่อว่าเมื่อเขาเกิดมีทัศนคติที่ดีต่อศาสนาแล้ว ก็จะมีแรงผลักดันให้เขาปฏิบัติศาสนกิจโดยอัตโนมัติ

แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่า CCP ละเลยความรู้ในศาสนาโดยสิ้นเชิง หากได้ CCP ยังสอนเนื้อหาที่เป็นความรู้ที่คริสตชนทุกคนจำเป็นต้องรู้อยู่เสมอ เพียงแต่ว่า CCP มิได้พอใจหยุดอยู่แค่ความรู้เท่านั้น แต่จะพยายามชักนำความรู้อยู่เสมอ เพียงแต่ว่า CCP มิได้พอใจหยุดอยู่แค่ความรู้เท่านั้น แต่จะพยายามชักนำความรู้จากสติปัญญาให้สัมพันธ์เชื่อมโยงไปถึงจิตใจด้วยทุกครั้ง ดังนั้นความรู้นั้นก็ปรากฏผลออกมาทางภาคปฏิบัติอย่างไม่ต้องสงสัย

วิธีการของ CCP

เมื่อได้เสนอหลักการใหญ่ๆ ของ CCP แล้ว วิธีการก็ตามมาวิธีการนี้ดำเนินไปตามกฎหรือกฎของชีวิตซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

1. SENSITIVE : มนุษย์เรียนรู้หรือรับรู้โดยผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้าเป็นด่านแรก ซึ่งเรียกว่า

ประสบการณ์ การเรียนคำสอนก็เป็นกระบวนการเรียนรู้ของมนุษย์ จึงเพื่อให้ได้ผลก็ต้องผ่านด่านแรกนี้ คือ ประสบการณ์ของผู้เรียนเสียก่อน ขั้นตอนแรกของวิธีการ ของ CCP จึงเริ่มจากประสบการณ์โดยเน้นกิจกรรมที่ประสาทสัมผัสทั้งห้าของผู้เรียนจะสามารถรับรู้ได้

2. **COGNITIVE:** ประสบการณ์จากประสาทสัมผัสทั้งห้าจะถูกส่งผ่านไปยังสมองหรือสติปัญญาซึ่งจะทำหน้าที่วินิจฉัยตัดสินใจว่าอะไร เป็นอะไร CCP เรียกว่า การวิเคราะห์ เพื่อให้พบความหมายของสิ่งที่มากระทบประสาทสัมผัสทั้งห้า ทำให้เกิดความรู้และความเข้าใจขึ้น

3. **AFFECTIV:** สิ่งที่สมองหรือสติปัญญาวิเคราะห์ว่าเป็นอะไร โดยธรรมชาติจะเชื่อมโยงไปถึงจิตใจ ซึ่งจะทำหน้าที่กลั่นกรองว่าสิ่งนั้นๆ ดีหรือร้าย ให้ประโยชน์หรือเกิดโทษแก่ตนอย่างไร ถ้าดีมีประโยชน์ก็เกิดความรู้สึกชอบ รัก อยากรู้ ถ้าร้าย เกิดโทษ ก็เกิดความรู้สึกรังเกียจ หลีกหนี ขั้นตอนนี้ CCP เรียกว่าขั้นคำสอนหรือประกาศข่าวดีโดยมุ่งให้เนื้อหาที่สอนนั้นเกิดความประทับใจในตัวผู้เรียนว่าเป็นสิ่งที่ดี มีคุณค่า น่าจะรับไว้ จึงเกิดความกระหายที่จะได้ความดีนั้นจึงสังเกตดูให้ดูว่าขั้นตอนนี้สำคัญที่สุดเพราะเป็นคำสอนแท้ๆ และมุ่งให้เกิดทัศนคติที่ดีแก่ผู้เรียนว่าสิ่งที่เรียกว่าสิ่งที่เรียนรู้นี้เป็นข่าวดีสำหรับเขาจริงๆ

4. **EFFECTIVE :** เป็นธรรมชาติของจิตใจ เมื่อเกิดมีความรู้สึกก็ผลักดันให้ผู้รู้สึกนั้นกระทำหรือแสดง กิริยาอาการใดอย่างหนึ่ง ออกมา เช่น รู้สึกว่าดี ก็ยิ้ม หัวเราะ ยื่นมือ ก้าวเท้า ฯลฯ รู้สึกว่าร้ายก็หน้าซีด ตัวสั่น วิ่งหนี ฯลฯ ขั้นตอนนี้ CCP เรียกว่า การปฏิบัติการสอนคำสอนจะครบวงจรก็ต่อเมื่อปรากฏผลออกมาทางภาคปฏิบัติฉะนั้น CCP จะปิดท้ายการสอนคำสอนแต่ละครั้งด้วยการปฏิบัติซึ่งเป็นการตอบสนองต่อข่าวดีที่ได้เรียนรู้มาเสมอ เช่น การสวดภาวนาการขอบคุณพระเป็นเจ้า วจนพิธีกรรม การปฏิบัติหน้าที่แห่งความรักต่อมนุษย์ ฯลฯ

สรุป วิธีการของ CCP มีอยู่ 4 ขั้นตอนคือ

1. เริ่มต้นจากประสบการณ์ของผู้เรียน
2. วิเคราะห์ประสบการณ์นั้นเพื่อให้ พบความหมายที่ซ่อนเร้นอยู่
3. ประกาศข่าวดีซึ่งเป็นเนื้อหาจของคำสอน ข่าวดีนี้ได้มาจากพระวรสารและคำสั่งสอนของพระศาสนจักร
4. นำผู้เรียนให้ตอบสนองด้วยการปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่งในชีวิตจริง

(คัดจากหนังสือ ตามรอยโดยคณะนักศึกษาศี.ซี. รุ่นที่ 15 หน้าที่ 1-10)